

ת"פ (ירושלים) 56724-11-19 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 56724-11-19 - מדינת ישראל נ' פלונישלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 56724-11-19

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בירושלים

[26.08.2024]

לפני כבוד השופט אביחי דורון

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו, ביום 14.3.21 בכתב אישום מתוקן בתקיפה חבלנית (בן זוג), בשלוש עבירות של תקיפה סתם (בן זוג) ובשלוש עבירות איומים, הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר דיוני שכלל ריכוך של כתב האישום והסכמה משותפת של הצדדים להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן. הנאשם היה עצור בגין עבירותיו 7 ימים לאחריהם שוחרר בתנאים מגבילים שהלכו והוקלו. כתב אישום מקורי הוגש ביום 25.11.19. על פי עובדות כתב האישום המתוקן מיום 14.3.21, הנאשם והגב' ל.ר. נשואים (להלן "המתלוננת" וביחד "בני הזוג") ולהם תינוקת משותפת, שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום הייתה בת מספר חודשים (להלן "התינוקת"). על פי האישום הראשון, ביום 8.2.19, בשעות הערב, התגלע ויכוח בין בני הזוג במהלכו הפצירה המתלוננת בנאשם שייתן לה את מפתחות הרכב, או אז הכה הנאשם את המתלוננת בפניה עד שנפלה ארצה. המתלוננת ביקשה להתפנות לקבלת טיפול והנאשם אמר שלא ייתן לה את המפתחות וכי הכה אותה כדי שתלמד לקח. בשל מעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בצוואר והמטומה בעינה. למחרת בערב, בשל חששה מהנאשם המתלוננת נעלה את דלת הבית כשהנאשם מחוצה לו. בהגיעו של הנאשם לבית, המתלוננת פתחה לו את הדלת רק לאחר ששוחחה עם אמו שהרגיעה אותה שהנאשם לא יכה אותה. על אף דברים אלה, משנכס הנאשם לבית, משך בשערותיה של המתלוננת והכה אותה בראשה תוך שאיים עליה שיפגע בה.

המתלוננת נמלטה לכיוון המטבח, נטלה סכין ואיימה לפגוע בעצמה אם הנאשם יתקרב אליה. בתגובה, הנאשם לקח מהמתלוננת את הסכין וכיוון אותה אליה ובניסיונה להתגונן מפניו נחתכה ברגלה. בהמשך, הנאשם הטיח את ראשה של המתלוננת ברצפה. כתוצאה ממעשיו אלה של הנאשם, המתלוננת סבלה מדימום מאזנה, חתך בירכה וכן מחבלות בראשה ובכתפיה.

בהמשך הערב, הגיעו הוריה של המתלוננת לביתם של בני הזוג ומשראה אביה את החבלות ביקש מהנאשם את מפתחות הרכב על מנת להסיע אותה לקבלת טיפול רפואי ובתגובה הנאשם סירב ואיים עליו שיבוא אל ביתו ויפגע בו. בשל מעשים אלה, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) וכן בעבירת איומים. על פי האישום השני, במהלך חודש ינואר 2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הנאשם צעק על המתלוננת ולאחר שזו העירה לו שלא יצעק עליה, הנאשם הדף אותה על המיטה, התיישב על בטנה והכה אותה באגרופים לראשה.

בשל מעשים אלה, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג). על פי האישום השלישי, ביום 8.12.18, הנאשם אמר למתלוננת שהוא יוצא מהבית על מנת לרכוש דבר מה עבור התינוקת. המתלוננת שאלה את הנאשם מספר פעמים האם הוא יחזור לבית והנאשם אמר לה שזה לא עניינה ומשהמתלוננת אמרה לנאשם שלא ידבר אליה ככה, הנאשם אמר לה "את שוב עונה לי", תפס בשערה והפילה למיטה והכה אותה.

בשל מעשים אלה, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג). על פי האישום הרביעי, בין החודשים אוג'-ספט' 2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בזמן שהמתלוננת הייתה בחודש התשיעי להריונה, התגלע ויכוח בין בני הזוג. בשלב מסוים, הנאשם לקח את מכשיר הטלפון של המתלוננת מידה, התקשר לאימו ואיים כי יהרוג את המתלוננת ואת בתו. בשל מעשים אלה, הנאשם הורשע בעבירת איומים.

על פי האישום החמישי, ביום 29.5.18, כשהייתה המתלוננת בתחילת הריונה, הנאשם הגיע למקום עבודתה וביקש לשוחח עימה בחוץ.

במהלך השיחה, הנאשם תפס את המתלוננת ואיים עליה "או שתורדי את התינוק לבד או שאני אוריד לך אותו בכוח". המתלוננת החלה לצעוק והנאשם ניסה להכניסה בכוח לרכבו שחנה בסמוך.

עמיתיה של המתלוננת חשו לעזרתה והכניסוה לאחד המשרדים והנאשם נכנס בעקבותיהם וניסה לקחת את תיקה של המתלוננת אך אחד העובדים מנע זאת ממנו.

בשל מעשים אלה, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג) ובעבירת איומים. תסקירי שירות המבחן

במסגרת ההליך שלפני, הוכנו לנאשם 5 תסקירי שירות מבחן:

בתסקיר הראשון, מיום 1.12.21, שירות המבחן עמד על קורות חייו של הנאשם ומהנתונים שהוצגו עליו כי הנאשם גדל בסביבה נורמטיבית, סיים 12 שנות לימוד ועוד שלוש שנים נוספות בלימודי תקשורת וחשמל. הנאשם שמר על רצף תעסוקתי והציג תעודות הערכה ממעסיקיו ונכון לכתיבת התסקיר, עובד כעצמאי ובעל חנות. ביחס לביצוע העבירות, הנאשם קיבל אחריות מילולית וטען כי שגה בהתנהלותו תוך שציין כי בחלק מהמתואר בכתב האישום הודה על אף שהדברים אינם נכונים משום שרצה "להמשיך הלאה".

הנאשם מסר כי היו ויכוחים רבים בין בני הזוג, לרבות על אופן לבושה של המתלוננת ורצונה לצאת לבלות, וטען שהמתלוננת התנהלה כלפיו באופן מתריס אך הוא שמר על איפוק. הנאשם הביע רצון להשתתף בתוכנית טיפולית. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת וזו אישרה כי בני הזוג בוחנים את האפשרות לחזור ולחיות יחד ולדבריה נראה שהנאשם עשה שינוי חיובי. עוד מסרה, כי בחלק מהאירועים היא חשה אחריות לנעשה.

מאז נערכו לנאשם עוד שלושה תסקירים משלימים (14.3.23;16.11.22;14.4.22) בהם שירות המבחן דיווח שהנאשם שולב בקבוצה שונה ממה שתוכנן בתחילה בשל אילוצים שאינם קשורים בו וכי הנאשם נתרם מהטיפול הקבוצתי בו שולב.

בנוסף, שירות המבחן עדכן כי בני הזוג חזרו להתגורר יחד ומשיחות עם המתלוננת היא מסרה שהנאשם ערך שינוי חיובי בגישתו אליה ולבתם אך שירות המבחן העריך כי המתלוננת מציגה עמדה מתגוננת. ביחס לעונש, שירות המבחן המליץ, בתסקירו מיום 14.3.23, על ענישה בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה משמעותי.

בתסקיר משלים מיום 1.2.24, שירות המבחן עדכן כי הנאשם נאלץ לסגור את העסק שלו וכי הוא מתכנן לשוב ולעבוד כשכיר.

לדבריו, הוא נתון ללחצים כלכליים אך טען כי הוא דואג להשאיר את דאגותיו מחוץ לבית ולהתרשמות שירות המבחן הנאשם נוקט בגישה מטשטשת ומציג פסאדה חיובית.

שירות המבחן עדכן כי הנאשם סיים את תוכנית הטיפול והשתתף בה באופן פעיל אך ביטא תפיסה הגנתית. שירות המבחן עדכן כי המתלוננת יצרה עמו קשר כשהיא נסערת וחשה תחושת איום מצד הנאשם. לדבריה בתקופה האחרונה הנאשם חזר לסורו ומדבר אליה באופן אלים ואף במהלך יכוח השליך חפצים על הרצפה ואיים עליה על מנת שתצא מהבית וכעת בני הזוג פרודים.

הנאשם אישר לפני שירות המבחן כי בני הזוג נפרדו וכי הדבר נבע ממתח ששרר ביניהם לרבות בשל כך שהמתלוננת לא עדכנה אותו על רכישת רכב עבורה. לדבריו, הוא ניסה לדבר עם המתלוננת בנועם אך היא התווכחה אתו באופן לא מכבד.

הנאשם החליט לעזוב את הבית "ובלהט הרגע" החליט לפנות לבית הדין השרעי ולהתגרש מהמתלוננת וכי כיום הוא לא בקשר אתה. הנאשם שלל נזקקות טיפולית למרות ששירות המבחן שיקף בפניו את מסוכנותו.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם נוקשות מחשבתית ותפיסה פטריארכלית. בנוסף, שירות המבחן התרשם כי דחק כלכלי מהווה גורם סיכון משמעותי עבורו וכי בשל אופיו של הנאשם הוא נוטה לצבור ולהדחיק כעסים עד אשר אלו מתפרצים. בשל דפוס ההדחקה שלו והיעדר שיתוף שירות המבחן העריך כי בשלב זה אין עוד טעם באפיק הטיפול. טיעוני הצדדים

המאשימה עמדה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ועל נסיבותיהן לרבות כך שמנע מהמתלוננת גישה לטיפול רפואי.

בנוסף, עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ובכלל זה שלמות הגוף ושלמות התא המשפחתי.

ביחס לתסקירי שירות המבחן טענה, כי עולה מהם שהנאשם חזר לסורו.

לשיטת המאשימה יש לקבוע מתחם לכל עבירה בין מספר חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר וביקשה להשית על הנאשם עונש כולל של 20 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

הסנגור עמד על כך שהעבירות בוצעו לפני מספר שנים וכי רוב העבירות בהן הורשע הן לא במדרג חומרה גבוה. הסנגור טען, כי הנאשם עבר טיפול משמעותי וכי המתלוננת התלוותה לנאשם לדיוני הטיעונים לעונש שנדחו בשל מגפת הקורונה. עוד נטען, כי בשל גירושי בני הזוג לא נשקפת סכנה מהנאשם.

לדבריו, לו ייגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל הדבר יהווה "אסון כלכלי" לנאשם ולמשפחתו. לאור אלה, הסנגור עתר כי על הנאשם ייגזרו מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ובינכוי ימי מעצרו של הנאשם.

הנאשם טען כי הוא מקבל אחריות מלאה למעשיו וכי אלה אירעו בשעת כעס. לדבריו, הטיפול שעבר השפיע עליו לטובה. לדבריו, הוא נפרד כעת מהמתלוננת משלא הייתה ביניהם הבנה ועל מנת שלא להגיע למקומות שליליים הוא בחר לעזוב אותה תוך שהוא ממשיך לגדל את ביתו. מתחם העונש ההולם:

הנאשם הורשע בביצוע 5 עבירות אלימות כלפי המתלוננת. היות והמעשים נעשו בסמיכות זמנים ובשל הדמיון ביניהם, אקבע מתחם ענישה בודד עבור כלל המעשים.

נקודת המוצא לבחינת מתחם הענישה היא מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

אני מקבל את זיהוי ערכים אלו כפי שצוין על ידי המאשימה.

אפרט את הנסיבות שלטעמי מבטאות את מידת הפגיעה:

על פי האישום הראשון, הוא האחרון ברצף הכרונולוגי, הנאשם תקף את הנאשמת בראש על רקע יכוח ולמחרת תקף אותה בשנית בפניה באופן שהביא לדימום מאזנה. בהמשך, מנע את גישה לטיפול רפואי ואף איים על אביה שיפגע בו.

על פי האישום השני, הנאשם צעק על המתלוננת ומשזו צעקה עליו דחף אותה למיטה, התיישב עליה והכה אותה בראשה.

על פי האישום השלישי, הנאשם הפיל את המתלוננת למיטה והכה אותה לאחר שאופן דיבורה לא מצא חן בעיניו.

על פי האישום הרביעי, הנאשם איים על המתלוננת במהלך יכוח.

על פי האישום החמישי הנאשם תקף את המתלוננת במקום עבודתה ואיים עליה שיגרום לה לבצע הפלה. מעשיו של הנאשם חמורים ומשקפים גישה אלימה ופטריארכלית שאין לה מקום בחברה חפצת חיים. היקף האירועים וחומרתם, חרף הריכוך שנעשה במסגרת ההסדר הדיוני, מעוררים סלידה. נסיבות ביצוע העבירות: הכאת המתלוננת בהיותה בהריון, הדימום שגרם לאזנה, הפצרות הנאשם למתלוננת כי תבצע הפלה ואיומיו שיגרום לכך בעצמו, כולן מהוות נסיבות מחמירות לעבירות שבוצעו. אני ער לכך שהמתלוננת הביעה לפני שירות המבחן תחושה של אחריות מסוימת לחלק מהמעשים וכי לגישת הנאשם יש לה חלק בהם, אך לא אוכל לתת לכך כל משקל בקביעת מתחם העונש במיוחד מששירות המבחן העריך כי דבריה משקפים תפיסה מגוננת וכי בסופו של יום, במסגרת התסקיר האחרון שהוגש המתלוננת שבה והביעה חששה מהנאשם.

בהתחשב בכל אלה אני קובע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הייתה קרובה לגבוהה. פסיקה עקבית קובעת כי יש להחמיר את הענישה בעבירות של אלימות במשפחה. ר' למשל ע"פ 51/23, פלוני (13.6.23), שם נפסק:

"בית משפט זה מתריע השכם והערב על הצורך במיגור תופעות אלו בכלל, ובייחוד ביחס לאלימות המתרחשת בין בני זוג. במקרים אלו נדרשת ענישה מוחשית ומרתיעה, בין היתר, לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפתם בהיותם מבוצעים לא אחת בדל"ת אמות דירת נפגעת העבירה;

הפגיעה הקשה שהם מסבים לתחושת הביטחון של בני המשפחה ובייחוד של נפגעת העבירה; והחשש מפני הסלמת מעשי האלימות באופן העלול לסכן את חייה של נפגעת העבירה, כפי שלא אחת קורה לצערנו (ע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (10.2.2022); ע"פ 8136/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (27.5.2020)).

רק לאחרונה שבתי והבהרתי כי "אמירתו החוזרת ונשנית של בית משפט זה בדבר הצורך בענישה מחמירה בגין עבירות אלימות בין בני-זוג, אינה מן השפה ולחוץ. מדובר בכורח המציאות" (ע"פ 5914/22 מדינת ישראל נ' אבו רומי, פסקה 9 [פורסם בנבו] (24.4.2023)), ומן הראוי שניתן לכך ביטוי הלכה למעשה".

חומרת מעשיו של הנאשם מתבטאת גם בחזרתו על התנהלותו הקלוקלת. ר' בהקשר זה ברע"פ 1007/22 פלוני (23.3.22):

בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה כלפי מי שהורשע בעבירות אלימות כלפי בת זוגו. הדברים נכונים שבעתיים שעה שנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו, אלא בוחר "להתמיד" בדרכו הרעה, באופן המעורר חשש ממשי מהישנות עבירות והסלמתן במקרים כגון דא (רע"פ 2278/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (11.4.2021); רע"פ 7706/21 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 19 [פורסם בנבו] (28.11.2021)). כידוע, על מתחם הענישה לשקף, לצד מדיניות הענישה הכללית, גם את נסיבות ביצוע העבירות. בהקשר זה, הבאתי לחומרה את כך שהנאשם, בהזדמנויות שונות, הביא לפגיעתה של המתלוננת הן באזנה והן ברכה ונראה כי האירוע היה יכול להיגמר באופן חמור יותר ויד המזל מנעה זאת.

עוד נסיבה לחומרה היא בכך שהנאשם סירב לפנות את המתלוננת לטיפול רפואי ואף איים על אביה כשביקש לעשות זאת ובנוסף, הבאתי לחומרה שהנאשם חזר על מעשיו, גם באיומיו על המתלוננת תוך שהפציר בה להפסיק את הריונה.

לאור אלה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-30 חודשי מאסר. דיון והכרעה

לזכות הנאשם עומדת הודאתו שחסכה זמן שיפוטי ובעיקר את עדותה של המתלוננת, עוד לזכותו זקפתי את היעדר הרשעותיו וחלוף הזמן מביצוע העבירות אף שכתב האישום הוגש תוך זמן סביר. מנגד, תסקירי שירות המבחן מלמדים על מסוכנות ממשית של הנאשם, חרף טיפול שעבר ולפחות לזמן מה גם נראה מעורר תקווה, הן מתוך התמדת הנאשם בטיפול והן מחוות הדעת שהתקבלו תוך כדי מהלכו. אני ער לטענת הסנגור כי משעה שבני הזוג התגרשו מסוכנות הנאשם פחתת אך לא אוכל לקבלה. מסוכנות הנאשם, אמנם, הייתה ספציפית נגד המתלוננת, אך דפוסי התגבשות נכונים בכל מערכת זוגית שהנאשם היה או יהיה בה. הנאשם בהתנהלו מגלה דפוסיים אלימים וקיים חשש שהם ישפיעו עליו גם בעתיד, כלפי אחרים, במיוחד בשעה שהוא נתון ללחצים.

לאור מכלול הנסיבות, עונשו של הנאשם ימוקם בחלק הבינוני של המתחם.

אני ער לכך שהנאשם נמצא כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות ואולם, בשל האמור בתסקיר שירות המבחן ובהיעדר אופק שיקומי, בשלב זה, לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, בין היתר מחמת העובדה שהנאשם החל לחזור על התנהגותו כעולה מהתסקיר האחרון שהוגש, ולכן אני סבור כי יש לתת משקל בכורה לשיקולי הלימה ולהרתעה האישית.

לפיכך החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם יחל בריצוי עונשו ביום 15.10.24.

ב. 7 חודשי מאסר מותנה בכך שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה מסוג פשע למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם;

ג. 3 חודשי מאסר מותנה בכך שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה מסוג עוון, לרבות איומים, לפי חוק העונשין, למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם;

ד. פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת שפרטיה בסעיף 1 לרשימת עדי התביעה, המאשימה תעביר טופס פרטי מתלוננת למזכירות בית המשפט תוך 7 ימים.

ה. קנס בסך 1000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזזו כנגד הפקדה הקיימת בתיק, ויתרתה תוחזר לנאשם. בהיעדר הפקדה ישולמו הפיצוי והקנס עד יום 1.10.24.

כל תשלום ישולם תחילה על חשבון הפיצוי ורק לאחר מכן על חשבון הקנס.

ו. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור אחת מעבירות התנאי תוך שנה מיום שחרורו מהכלא, ישלם סך 10,000 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולשב"ס.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב אב תשפ"ד, 26 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.